

Дамян Дамянов

Христо Ботев

Горд съм, че съм роден на една земя с Него! Срам ме е, че с цели пет години е по-млад от мене Той! Боя се, загдето съм написал само около две хиляди стихотворения, а Той – толкова много – двадесет и четири! Аз ще раста на години, ще пиша стихотворения и все повече ще се смалявам пред Него. Защото Той е от върхове, които растат! Ще расте Той от Милин камък и ще остава над годините.

За Него в своите „Върхове“ един друг връх, Константин Константинов пише:

„Той даде всичко, което имаше, на тая земя, дето отиде да умре: своята неосъществена младост, своя гений, с който цъфна голямата поезия на българския народ, остави ни един език, на който ние още не можем да му се отблагодарим достойно. Какво повече може да даде един човек?“

За Него аз, който съм само една падина между всички върхове, аз, който съм никой, се осмелих да напиша само две строфи! Не за да му отблагодаря – това не мога; не и да го величая – той си е великан, а само за да му се поклоня:

Само поетът и лудият могат
тъкмо тъй: с двеста другари
голи да влязат в големия огън
и крепост с глава да събарят!

Само поетът и лудият дръзват
с юмрук да трошат вековете!
Българийо, майко, горд съм до сълзи,
че раждаш и „луди“ поети!

Осмелих се да го нарека луд, защото само лудите и гениите са способни на подвиг! Казват, че в огъня и Хус полудял... Може би огънят е лудост! Навярно и луд го е открил! Луд или гений!

Хиляди, милиони думи са казани и ще бъдат казвани за Него, но никой не изрече онова, най-вярното, което Той изрече. Защото, без да знае, сякаш сам за себе си писа:

ТОЗ, КОЙТО ПАДНЕ В БОЙ ЗА СВОБОДА, ТОЙ НЕ
УМИРА...

Гледам Го на портрета, този двадесет и седем годишен момък,

който с брадата си ми прилича на бог, и зачитам молитвата си:

О, мой боже, правий боже...

От неговото Верую всички ставаме „верующи“!

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото

Публикация

Дамян Дамянов. „Живей така, че...“ – април-декември 1968 г.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8712>]